

Sygn. akt VII U 870/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Grażyna Cichosz

Protokolant prot. sądowy Przemysław Ochal

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy T. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 26 lutego 2014 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 lipca 2016 roku.

Sygn. akt VII U 870/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 lutego 2014 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył T. D. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na dolegliwości kardiologiczne, neurologiczne i psychiatryczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

T. D. urodzony (...) z zawodu jest elektronikiem. Dotychczas pracował jako instruktor techniczny, kierownik techniczny, konserwator sieci telefonicznych i kierownik grupy technicznej (k. 9 akt ZUS).

Wnioskodawca w dniu 30 grudnia 2013 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 52 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 17 stycznia 2014 roku zostało ustalone, że wnioskodawca rokuje odzyskanie zdolności do pracy zatem zasadne jest przyznanie mu uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 6 miesięcy (k. 52 akt ZUS). Na skutek wniesionego sprzeciwu został poddany badaniu przez

komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 21 lutego 2014 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 57 - akta ZUS).

T. D. cierpi na (...) Wnioskodawca nie był z tego powodu dotychczas hospitalizowany. Nie wykazuje (...). Po przebytych leczeniu w ramach świadczenia rehabilitacyjnego uzyskano jedynie częściową poprawę stanu psychicznego. Obecnie u wnioskodawcy występują (...). Powodują one częściową niezdolność wnioskodawcy do pracy od dnia 14 grudnia 2012 roku, daty rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego, do 31 lipca 2016 roku (opinie biegłych – k. 18-20, 45).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanych opiniach biegły psychiatra jednoznacznie stwierdził, że występujące u wnioskodawcy (...). Biegły logicznie ustosunkował się do zastrzeżeń organu rentowego prezentując zwięzłą i szeroko uzasadnioną argumentację. Okres orzeczonej częściowej niezdolności do pracy na 2 lata od daty badania przez biegłych nie budzi zastrzeżeń Sądu.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie T. D. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Jak wynika z karty przebiegu zatrudnienia (k. 62 akt ZUS) wnioskodawca spełnia przesłanki posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstania niezdolności w okresie 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Powyżej ustalony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że T. D. jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 14 grudnia 2012 roku do dnia 31 lipca 2016 roku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres stwierdzonej niezdolności do pracy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.